

slaget blive til Lov, at man endnu ikke havde den criminelle Straffelovbog færdig. Nu indvender man, at man ikke har den civile Lovbog færdig, og saaledes vil man naturligtvis med yderste Venflab for og Kjærlighed til Sagen sørge for, at den Trin for Trin, Sæssion efter Sæssion bliver slaaet ihjel, saaledes at den ikke bliver til Lov, saalænge Nogen af os lever; det er min Overbevisning. Det forekommer mig dog imidlertid, at man vel kunde beslutte sig til nu at lade en Sag af saa stor Betydning gaae videre, for at den dog endelig engang kunde naae til Landstinget, thi der har den, mine Herrer, trods de mange Aar og de mange Behandlinger endnu aldrig været prøvet. Det, at den ikke denne Gang kommer til Landstinget, og at vi have den høitærede Minister for os, som ikke er nogen varm Ven af Sagen, om han overhovedet er en Ven af den, gjør paa mig det Indtryk, at den ikke — jeg gjentager det — i vort Liv vil blive til Lov; thi man vil — det gjentager jeg ogsaa — bestandig finde paa Indvendinger, som gjøre det ubetimeligt at fremme en saadan Lov. Der er stadigt blevet anført imod den, at man ikke var moden til at see den gennemført, og at det vilde være for farligt at udsætte sig for Følgerne heraf, men, mine Herrer, naar ere vi modne, eller naar blive vi det? Da Stænderinstitutionen blev indført i 1832, var det Parolen, at vi ikke vare modne; hvorvidt vi vare modne i 1848 og 1849, skal jeg lade staae hen, men saa Meget er vist, at vare vi blevne ved med dette Modenhedsspørgsmaal, levede vi ikke nu her tilsammen under Grundlovens Regide. Man har ogsaa blandet den store finantzielle Vanskelighed ind i dette Spørgsmaal, og under almindelige Omstændigheder kunde vi jo tale om, hvor Meget Sagens Gjennemførelse kunde koste, samt om vi virkelig vare istand til at bære en saadan Byrde, men i denne Sæssion, da Millioner kun regnes for en ringe Ting, synes det virkelig noget besynderligt, at man vil fremkomme hermed som en Hovedindvending mod Lovforslaget. Det er anerkjendt overalt i Verden, at en virkelig konstitutionel Stat maa have Rævnigeretten indført som en af Statens Grundpiller. Vi have nu i 20 Aar været enige om, at denne Grund-

pille endelig skalde bygges, men endnu ere vi ikke komne videre, end at en Dagsorden staffer den ud af Verden, og man vil ikke engang lade den gaae til Landstinget. I Dagsordenens 2det Stykke fremfører man nu den store Betænkelse angaaende den civile Lovbog, og den skal nu, ligesom forrige Gang den criminelle Lovbog, være Anstøbssteen mod Sagens Gjennemførelse. Dernæst siger man i sidste Stykke: „i Forventning om, at Regjeringen vil lade begge disse Anliggendes Fremme være sig særdeles magtpaaliggende,“ men det lyder dog virkelig besynderligt ligeoverfor en Minister, som siger, at Sagen ikke er ham magtpaaliggende, at ville komme med en saadan Anmærkning. Have vi ikke nu i saamange Aar levet med Ministre, som have villet gjennemføre Sagen, og dog ere vi ikke komne videre? Hvor kan man da troe, at man med en modstræbende Minister vil være istand til at faae denne Sag gennemført? Det er blevet anført af en af de ærede Forslagsstillere (Schjørring), at man i Norge har standset denne Sag og ikke ønsker den fremmet, samt at Juristerne der ere imod den. Ja, jeg har seet, at Juristerne flere Steder vare imod den, men at de have lovpriist den, efterat den var gennemført, og det vil vel gaae ligesaa her. For mig staaer det, som om Folkethinget vilde tilintetgjøre alt det Arbejde, der nu paa 20de Aar er udført i foregaaende Sæssioner, dersom man vilde vedtage en Dagsorden af denne Natur, og at Sagen saaledes vilde staae langt flettere, end den nogensinde har staaet her i Thinget; man er ikke nogensinde streben til et saa voldsomt Skridt, som det at slaae Love ihjel, efter min Anskuelse eengang for alle. Jeg siger, at dersom Folkethinget vil handle overeensstemmende med den Mand, som har besjælet det ved tidligere Behandlinger af dette Lovforslag, stemmer det nu for Overgangen til 2den Behandling, samt sørger for, at Lovforslaget endelig naaer ind til Landstinget for der at faae sin Bedømmelse, og for at det kan komme til at indtage den Plads, som det bør indtage med eller uden den høie Ministers Billigelse. Jeg takker ham, fordi han saa ligesom har sagt, at han ikke er den Mand, der har den Interesse for